

El camí del jazz

Es els premis Enderrock, pel que tenen de barreja de vot popular, valoració de la crítica especialitzada i rendiment comercial, són un baròmetre ajustat de tendències de la música autòctona. La collita del 2010 ha tornat a tenir un cert gust gironí, ja que el bisbalenc Mazoni es va endur el premi de la crítica pel seu compacte *Eufòria, 5 - Esperança, 0*, i el guardó al millor disc català en altres llengües va ser per a The Pepper Pots, pel seu *Now!* En les categories de les votacions populars, Gerard Quintana va obtenir el premi al millor disc de cançó d'autor, pel seu *Deterraenterrat*, i, sorpresa, el de millor artista de jazz se'l va endur la *big band* Girona Jazz Project, dirigida per Guillermo Klein. Deturem-nos aquí, perquè els altres guardons eren d'esperar, ja que s'han adjudicat a artistes foguejats, reconeguts i a bastament premiats, però Girona per al jazz semblava terra de promissió.

Ben mirat, no hauria de ser tan extraordinària la gesta de Girona Jazz Project, atesa la tradició dels vents a les terres gironines, i no em refereixo a la tramuntana. Qui diu *cobla* sap molt bé que diu *cobla-orquestra*, i que el traspàs de tibles, tenores i fiscorns cap a clarinets, saxos i trombons és d'anada i tornada. Estilísticament, també l'escola gironina de cobla, més de plaça que de saló, carnal i esventada, s'acosta

Simbiosi, de The Gramophone Allstars

A menor escala, les cobles han exercit un paper similar a les bandes al País Valencià, fornint bons intèrprets no només per bufar sardanes. Actualment, les escoles i tallers de música moderna són altres vies per formar-se dins el jazz. Una mostra del relleu generacional són els The Gramophone Allstars, liderats pel bisbalenc Genís Bou. Acaben de treure el segon disc, *Simbiosi*, fusionant jazz i ska. Entre Girona i Barcelona, les escales de blues encara són transitades.



MARC VICENS

més cap a l'expressivitat improvisadora del jazz que a la precisió refistolada del simfonisme clàssic. A la banda del públic hi ha hagut entusiasmes històrics, com el de Vidreres des dels anys 50, el dels Amics del Jazz de Girona dels anys 80 o el del Festival de Jazz de la Costa Brava des del 90. Actualment, mantenen festivals jazzístics Figueres, amb 18 edicions; Banyoles, amb 17; Palafrugell, amb 16; Girona, amb 10, i Castell d'Empordà (la Bisbal d'Empordà), que va per la segona. Hi hem de sumar la programació de les caves més o menys històriques, començant per La Guitarra, de Calella de Palafrugell; El Mas Sorrer, de Torroella de Montgrí, i el Sunset Jazz Club, de Girona. De tot plegat se'n desprèn que el nostre jazz és una barreja de fidelitats recalitrants, interès turístic i un empelt ben aclimatat entre els intèrprets del país.

Tot i això, l'heroïcitat del guardó de Girona Jazz Project queda palesa en els detalls. Fruit del seu projecte amb el músic argentí Guillermo Klein per al Festival de Jazz de Girona, *El camino* és un disc gravat a Aiguaviva només en quatre dies i gràcies a un ajut a la creació de l'Ajuntament de Girona de 3.000 euros, més una altra part de patrocini privat. La resta de filantropia la van posar la vintena de músics que formen la *big band*, professionals que aspiren a projectes ambiciosos i enriquidors, com aquest camí costerut i amb vistes que els va proposar Klein.